

telemszerűen alkalmazandó lesz, azt a kérelmet terjesztette a kir. pénzügyigazgatóság elé, hogy az általa alkalmazottaitól levont és S. város pénztárába beszolgáltatott, az 1922:XXIII. t.-c. értelmében S. várost illető általános keresetiadó a panaszló álláspontja szerint a megszüntetett I. és IV. oszt. keresetiadó utáni pótdadó helyébe lépett és így az említett szerződésnél fogva nem követelhető, általános keresetiadó visszatérítését rendelje el és mondja ki jövőre is az azon adó alól való mentességet.

A kir. pénzügyigazgatóság a kérelem érdemében nem határozott, hanem azt mondta ki, hogy a szerződésen alapuló mentesítés a városi tanács, annak elutasító határozata esetén pedig a rendes bíróság hatáskörébe tartozik.

Ez a végzés törvényt sért, mert az 1922:XXIII. t.-c. 31. §-a 6. pontja értelmében a királyi pénzügyigazgatóság hatáskörébe tartozik azon felebbezések felett határozni, amelyekben a munkaadó által alkalmazottaitól az idézett törvény 30. §-a szerint levont és a városi pénztárba beszolgáltatott általános.-keresetiadó jogossága vagy helyessége megtámadatik és pedig arra való tekintet nélkül, hogy a támadás milyen ténybeli vagy jogi alapon történik.

Mint hogy a kir. pénzügyigazgatóság törvényes kötelessége ellenére a kérelem érdemében nem határozott, annak érdemi elbírálását kellett elrendelni.

A jövedelemadófelszámolási bizottság az elsőfoku határozatnak felebbezéssel meg nem támadott részeit hivatalból csak a kincstár javára változtathatja meg. (Közigazgatási Bíróság 13108/1923. P. szám.)

Az adózó fél a kir. pénzügyigazgatóság határozatának csak azt a részét támadta meg felebbezéssel, amellyel az adóvalomás be nem adásának folyamánaként terhére adópótlékot állapított meg. Jogorvoslatában előterjesztett kérelme is egyedül arra irányult, hogy a terhére megállapított adópótlékok fizetése alól felmentessék.

Az adófelszámolási bizottság a megtartott tárgyalás alapján a vagyonadót kétszeres összeg helyett egyszeres összegben állapította meg, a vagyon- és jövedelemadó után az adópótlék összegét 50 s illetőleg 100%-ról 10—10%-ra mérsékelte; de egyuttal a jövedelemadó összegét is 2650 koronáról 900 koronára mérsékelte azon az alapon, hogy panaszos orvosi foglalkozásából eredő jövedelmét 36.000 korona helyett 20.000 koronában vette számításba.

A kincstári előadó az adófelszámolási bizottság határozatának csak az utóbbi részét támadta meg panasszal s annak kapcsán azt a kérelmet terjesztette elő, hogy a jövedelemadó összege 2650 koronára állíttassék vissza s az utána járó adópótlék összege az adó 10%-ban, vagyis 265 koronában állapíttassék meg.

A m. kir. közigazgatási bíróság a panaszt vizsgálat alá véve, azt alaposnak találta.

Az 1922: I. t.-c. 8. §-a értelmében alkalmazandó 52.000/1921. P. M. számu utasítás 51. §-ának második bekezdése úgy rendelkezik, hogy „a nem felebbezett elsőfoku határozatokban megállapított adó az adófelső-

lamlási bizottság által nem szállítható le", kivéve az utasítás 42. §. 1—5. pontjaiban említett eseteket.

Minthogy ezeknek ez eseteknek egyike sem forog fenn, az adózó fél pedig a határozatnak a jövedelemadóra vonatkozó rendelkezését felebbezéssel meg nem támadta, az adófelsőzlamlási bizottság törvényellenesen járt el, amikor a határozatnak nem felebbezett részét is érdemleges elbírálás alá véve, azt az adózó fél javára megváltoztatta.

Az 1920: XIII. t.-c. 25. §-ának második bekezdése és az 1921. évi 52.000. számú utasítás 51. §. első bekezdésének azzal megegyező rendelkezése szerint ugyan az adófelsőzlamlási bizottság határozatának meghozatalánál nincsen a felebbezésben megjelölt határokhoz-kötve, hanem, ha tárgyalása közben előbb nem ismert adatok merülnek fel, ezeknek a mérlegelésével az elsőfoku megállapított adótételt felemelheti, vagy leszállíthatja; de ez a törvényes rendelkezés helyesen csak úgy értelmezhető, hogy az adófelsőzlamlási bizottságnak ez a joga csak a megfelebbezett határozatra, illetőleg amennyiben a határozatnak csak egyes rendelkezése támadtatik meg jogorvoslattal, az elsőfoku határozatnak csak arra a részére vonatkoztik, amely felebbezéssel meg van támadva. Az erre irányuló felebbezési határok nem kötik a bizottságot; de a határozatnak meg nem felebbezett részét — eltekintve az utasítás 42. §. 1—5. pontjaiban felsorolt eseteket — az idézett utasítás 51. §. második bekezdésének rendelkezése szerint a bizottság hivatalból csak a kincstár javára változtathatja meg.

A behozatal alkalmával fizetendő forgalmiadó lerovásának ellenőrzése és a helytelenül lerótt adóösszeg pótlására való kötelezés a középfoku pénzügyi hatóság (pénzügyigazgatóság, Budapesten a m. kir. adóügyi utmutató és ellenőrző hivatal) hatáskörébe tartozik. (Közigazgatási Biróság 1853/1924. P. szám.)

Az általános forgalmiadó lerovásának ellenőrzése céljából foganosított vizsgálat alkalmával az ellenőrző tisztviselők 99.599 korona általános forgalmiadóhiányt állapítottak meg, melyből a külföldről behozott áruk után fizetendő általános forgalmiadóra az adóalap helytelen kiszámítása folytán 68.622 korona esik.

Panaszos a magyar királyi adóügyi utmutató és ellenőrző hivatal által ez alapon terhére előírt 99.599 korona általános forgalmiadóból ezt a 68.622 koronát kifogásolja s ennek megfizetése alól magát azon a címen kéri felmenteni, mert a külföldről behozott áruk után fizetendő általános forgalmiadó kivetésére és a vámmal együtt való beszedésére a vámhivatal illetékes, tehát a magyar királyi adóügyi utmutató és ellenőrző hivatalnak nem áll hatáskörében ennek az adónak a kivetése.

A panasz alaptalan.

Igaz ugyan, hogy az 1921: XXXIX. t.-c. végrehajtása iránt kiadott 1921. évi 130.000. sz. pénzügyminiszteri utasításnak a panaszos által hivatkozott 49—55. és 97—99. §-ai értelmében a külföldről behozott áruk után fizetendő általános forgalmiadót a vámmal együtt a vámhivatal veti ki és szedi be, ámde ugyanezen utasítás 58. §-a értelmében az általános forgalmiadó középfoku igazgatása és ellenőrzése Budapesten a magyar